

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (8.rész)

VIII / A.

Az őstelepések műveltsége

Minden műveltségnek alapja a földművelés, a mindennapi kenyérhez szükséges gabonának a megtermelése, mert enni az ősidőben is mindenkor és mindennap kellett. A vadászsákmány bizonytalan volt az ősember gyarló fegyverei miatt, éppen ezért telepedett le a folyók és tavak mellé, mert abban a halbő időben a halfogás volt a legbiztosabb és a legveszélytelenebb élelemszerzés. Halat akkor még tapogató hálóval vagy vesszőkosárral is lehetett fogni. De az ember nemcsak húsevő lény. Őrlőfogai bizonyítják, hogy a kőkorszaki őse még sok magot őrlhetett velük. Gondoljuk el, hogy milyen nehéz, emberfeletti munka volt kőlapáttal lazítani fel a földet a gabona elvetéséhez és minden munkát, egészen a liszté porlasztásig, kézzel és kővel kellett végezni. A 400.000 éves vértesszőlősi ember még igen nehezen élhetett, azért telepedett a tatai Óreg-tó mellé, hogy a halászatból éldegélhessen. De a körülbelül 4000 éves nagyperkátai és az 5000 éves lebbői ember már könnyebben élt. Koroncó neve is azt bizonyítja, hogy ott már rendszeres gabonatermelés volt. A gabonatermelést pedig az egész világon a sumirok, vagy az ő tanítványaik vezették be.

Nyugodtan állapíthatom meg tehát, hogy a Kárpát-medencei ősnép az utolsó két évezredben gabonaszükségletét már maga termelte meg, de ipari szükségleteit is maga állította elő, múzeumaink leletanyaga szerint. A mezőgazdaságnak abban az időben a fontosabb és könnyebb ága az állattenyésztés volt, mert az állattartás, a gulya terelgetése könnyebb munka volt, mint a földművelés. De minket most e kérdésnél az a tény érdekel legjobban, hogy a Kárpát-medencei őslakos nép marhája nem az európai fajtákkal mutat közeli rokonságot, hanem a mezopotámiai, a szíriai és az egyiptomi fajtákkal: a villásszarvú, fehérszőrű fajtával. Amelyik ezelőtt 100 évvel még kizárólagos fajtája volt a magyar szarvasmarha állományának. Ez is mutatja, hogy a Kárpát-medencei őstelepés nép, a földnek melyik tájékáról vetődött mai hazájába. De különösen jellemző a Kárpát-medencét lakó ősnépre a szellemi műveltségben való jártassága, aminek letagadhatatlan bizonyítéka a saját külön írásrendszere. Az írás tudománya pedig minden időben és minden népnél a műveltség fokmérője volt már az ősidőben is. Az óvilág írástudó népei, a sumirok és az egyiptomiak, az anyagi kultúrájuk is fáklyavívói voltak. De az írásrendszere még ezeknek is igen nehézkes volt, mert képpel, vagy a képnek apró vonalakkal összeállított vázával – mint az ékírás volt – az emberi érzelmeket és gondolatokat nagyon nehéz volt megérteni. Azért mindkét nép írástudói a saját használatukra az emberi hangokról is készítettek jeleket, és azokat magánfeljegyzéseiknél használták is. Ezekből a jelekből alakult ki azután az emberi hangot rögzítő betűírás. Fenícia (Fönícia) önálló városállamokból állott. Nevezetesebbek voltak: Tyrus, Sidon, Berythus, Byblos, Arad és Ugarit. Népiük józan kereskedőkből és munkásokból állott. Az áruk nyilvántartása és a sürgős csereforgalom tette szükségessé az írásmód használatát, amely a lebonnyolást meggyorsította. Így valósult meg a betűírás Feniciában (Föniciában) és nem a nehéz mozgású földművelő és állattenyésztő népekénél.

Annak idején a föníciai írást összehasonlítottam az akkori világ nevezetesebb írásrendszereivel, úgy, mint az egyiptomi hieratikus, vagyis papírírással, a színájival, az ógörög és az óhéberrel. Azt állapítottam meg, hogy az ógörög abc tisztán a föníciai (föníciai) betűjegyekből származik. A görög betűírásból keletkezett azután a latin, s ebből pedig az összes mai európai írás, a most használatos magyar írás is. De annak az őstelepés népek, amelyik a Kárpát-medencét már ősidők óta lakta, szintén volt saját betűírása, de ez nem hasonlít sem a föníciai (föníciai), sem más betűírásához, teljesen különbözik minden írásrendszertől.

Mit jelent ez a tény? Azt, hogy ez a 34 betűből álló ősi magyar írásrendszer időrendben régebbi bármelyik európai írásrendszerénél, még a görögökénél is, és azt egyedül a Kárpát-medencei ősnép használta. De nyugodtan állíthatjuk azt is, hogy ez a legrégebbi betűírás. Igen valószínű, hogy a sumir írástudóknak az emberi hangokat rögzítő írásjeleiből származik. De már a Kár-

pát-medencei hazában alakult ki. Azért nem találjuk meg nyomait sem Mezopotámiában, sem Feniciában (Föniciában).

A Kárpát-medencében, pedig mint teljesen kifejldött és kialakult írásrendszer található meg már az ősidőben, de jóval a kereszténység előtt. A történetírás a föníciai (föníciai) írásos rendszer kifejlődését Kr. e. a XIII. évszázadra időzíti. Ebben az időben a kárpáti, vagy ősmagyar rendszernek már meg kellett lenni, mert különben feltétlenül ez is vett volna át a föníciai (föníciai) írásjegyekből, amint a görög átvette az egész betűrendszerét. Pld. Esmun föníciai (föníciai) király sírfeliratán csak két olyan betűt találtam, amelyek alakra hasonlítanak a magyar ősnép betűihez.

Magyar Adorján „Magyar Rovásírás” címen írt egy kicsi, de annál tartalmasabb és értékeesebb könyvecskét. Ebben közli, a **34 betűből álló ősi magyar ábécét**, amelyekkel, mint fentebb láthattuk, jobbról balra írtak. Ezekből a betűkből megállapítható, hogy a magyar rovásírás **kialakított, kiesztargált betűit egyetlen népnél sem találjuk meg, tehát azok csak saját készítésűek lehetnek.** Szó szerint idézem írását: „Európában az egyetlen nemzet, amelynek már a kereszténységre térítése előtt is volt saját, azaz nem másoktól átvett írása. Ebből egyrészt az következik, hogy a kereszténységre térés előtt is voltak írástudói, másrészt pedig az, hogy a magyarságot a kereszténységre térés előtt műveletlen, nomád népek állítani vagy igen nagy tévedés, vagy pedig az elvakult nemzeti gyűlölködés jele.

Műveletlen népeknek nincs írása, legkevésbé vannak saját betűi, amiknek révén a magyarságot még a görögök és rómaiak fölé is helyezhetjük, mert tulajdonképpen saját betűi ezeknek sem voltak. Ismeretes, hogy a görögök betűiket a föníciaiaktól, a rómaiak pedig részben a görögöktől, részben pedig az etruszoktól vették át. Ez a föníciai, görög és római betűk összehasonlítása során azonnal szembetűnő valóság.”

Az után megállapítja, hogy a germán rúnairás szótól a görög rabaszírás, rovás jelentésű szóig mind a magyar „ró”, „róni” szótól származik. Miképpen volna mindez lehetséges – kérdezi –, ha a magyarok csak 1000 évvel ezelőtt lovagoltak volna be Európába, mint műveletlen, sátoros nomádok? „*Nem világos-e, hogy itt a világ egyik legnagyobb történelmi hamisításával van dolgunk? Akik például csak a „rovással” behatóbban foglalkoztak, azoknak a szemei előtt már kártyavárként omlik össze a magyarság ázsiai nomád eredetének képtelen meséje. Pedig van a magyarság európai ősnép voltának száz meg száz néprajzi, embertani és történelmi bizonyítéka is.*”

Ehhez a sorok írója csak azt teszi hozzá, hogy az ősi sumir nyelvben „ru” annyi, mint a mai magyar nyelven a „ro”, vagy „ír” szóalak. Nem világos-e ebből, hogy a mai „ro” és „ír” szavunk őse, a „ru”: csak azzal az ősi néppel kerülhetett a Kárpát-medencébe, amelyiknek nyelvén a könnyebb kiejtés törvénye szerint alakult át a „ru” „ro”-vá. A fentebb idézett kutatás ugyanarra az igazságra jött rá, amire e sorok írója már ötven évvel ezelőtt, amikor az árpádkori kódexanyagunkat teljesen feldolgozta, arra tudniillik, hogy Árpád népe az utolsó hódító nép volt, amely a Kárpát-medencét megszállta és annak ősi népét szolgává tette, de amelyiknek később átvette a nyelvet is, mint az összes hódító katonanépek is ugyanazt tették. De a nép szellemi kultúrcinését, írását, számrendszerét továbbra is megtartotta és használta is. Ezt az ősi írást és számrendszert pedig semmiféle idegen hatás kényszere nem tudta belőle kiirtani, különösen egy ősi népcsoportjából: a székelyekből nem. Erre majd a székelyekről szóló külön fejezetben még bővebben kitérek. Amint a magyar „ro” szó a sumir „u” szóból származik, úgy az ősi rovásírásunk betűi is csak a sumiroktól származhatnak. Amint az egyiptomi képírás helyettesítésére találták fel a föníciai (föníciai) betűírás, úgy a sumir ékírás helyettesítésére készült az ősmagyar rovás, vagyis szintén betűírás. Felveti végül **Magyar Adorján**: „*Avagy hogyan lehetséges, hogy a magyar számrovás a nomád magyarok bejövetele előtt évezredekkel eltűnt etruszk számrovással jobban egyezik, mint a rómaiakéval? Nem egyszerű és világos-e a válasz, hogy az etruszk éppúgy, mint a magyar európai ősnép? Nagyon helyesen mondja, hogy a magyar európai ősnép.*” Éppen ezt a tényt akarom e könyvben meg nem cáfolható érvekkel bizonyítani. De ennek a magyar népek nem az a része volt az európai ősnép, amelyet Árpád vezér vezetett a Kárpát-medencébe, mert ennek bejöveteli ideje pontosan meg van határozva írásos bizonyítékok alapján, ez az idő az

Úrnak 896. esztendeje. Az ősnép az, amelyet Árpád hadai és előtte már az összes hódító hadai ott találtak a Kárpátok koszorúta hazában, mint őstelepés népet, amelyet meghódítva szolgává tettek, hogy új uraikat kiszolgálják és eltartsák, mert a katonát amióta a világ áll, mindig el kellett tartani. Ennek a köznéppé süllyedt ősnépek, amelyekből a székelyek is származnak, volt írása a rovásírás. Ez a magyarázata annak is, hogy a rovásírás elsősorban a székelyeknél és másutt is a köznéphez tartozó embereknél és nem a hódító uraknál találták meg.

Az is tény, hogy a rovásírás az egész őstelepés Kárpát-medencei nép írása volt, de azt a latin nyelvű nyugati egyház éppúgy kiirtotta a használatból, mint a nemzeti nyelvet is az egyházi szertartásból. Hogy ez az ősi nyelv sokban egyezhetett az etruszk nép nyelvével, igen valószínű. De nagyon nehéz bizonyítani, mert kevés etruszk nyelvemlék maradt meg.

Az etruszk számírásnak a magyar számírással való egyezése azt bizonyítja, hogy vagy azonos kultúra helyéről rajzottak ki a magyar nép őstelepesei és az etruszok, vagy a későbbi lakhelyükön sokáig egymás kultúrájának kölcsönös hatása alatt voltak. Vagy mindkét eset is komoly alapon feltételezhető. E két nép számrendszerének azonosságát másképpen nem lehet megérteni, mert azonos kultúreredmény csak azonos kultúrhatások alatt jöhet létre. Ebből pedig az következik, hogy e két népek – a szétválása előtt már – azonos kultúrájának kellett lennie. Nagyon messze vezetne és célomtól el is távolítana, ha ezek bizonyításába belebonyolódna. A magyar és az etruszk nyelvek rokonságának nehéz feladatát **Kur Géza** már eredményel kezdte meg, azért ebbe itt nem avatkozom bele, hanem inkább a két nép faji rokonságára térek ki röviden.

1955-ben Párizsban, a Louvre

képtárában etruszk kiállítás rendeztek. Az ott kiállított etruszk érdekességek közül négy mellszobornak és egy szarkofágot díszítő emberpár szobrának fényképmásolatai birtokomban vannak. A mellszobrok közül három nőt, egy pedig férfit ábrázol. Az egyik nő hajadonfőtt van, a másik teljesen fedett fejű, a harmadik félig. A férfi borotvált arcú, csak az álla hegyén van egy kör alakú borotvált szőrpamacs, amelyet Egyiptomban és Szíriában viseltek Kr. e. a II. évezredben. A szarkofágon ülő nő olyan alakú fejfödőt visel, mint egy bogrács. Haja 4 fonatban lóg le a válláról. A férfi kibontott, vállára omló hosszú hajat és dús körszakállt visel. A bajusz és az alsó ajak környéke le van borotváltva. Ugyanezt a férfiviseletet láttam asszír fal képeken is. A fej alakja mindegyiknél rövid és kerek, kivéve a szarkofágon ülő férfit, ez közepesen mondható. Mindegyik szobor tökéletes alkotás ügy formára, mint az arcok kifejezésére nézve. Mindegyiken olyan finom, szinte rejtélyes mosoly ömlik el, amelyet csak nagy művész tud a kőre rálehelni. Egyben azonban mindegyik azonos, mindegyik szemrésének külső sarka kissé magasabb, mint a belső. Olyan a fej alkatuk és a szemvágásuk, mint amelyeknek a sumirokat írják le és amelyen a magyar nép fej- és arcfarmája ma is az árjától nem kevert vidéken. A szarkofágon ülő férfi szemei nagyobb mértékben ferde vágásúak. Tehát nyugodtan és felelősséggel állapíthatom meg, hogy az őstelepés Kárpát-medencei nép az etruszokkal fajlag közeli rokon volt, de ez a tény nyelvi rokonságot is feltételez. A latin törzset az etruszk vezetőség telepítette maga elé a határszélre, dél felé, Kr. e. 753-ban, mert a görögök már dél felől a határaikat fenyegették, felépítve Neopolis (Ujváros) a mai Nápoly nevű városukat. Lehet, hogy előbb már itt teljesítették határvédelmi feladatukat az azok a szikulok vagy szikelek, akik onnan a róluk nevet kapott Szikuliába, Szikéliába, a mai Szicíliaba vándoroltak, amelynek azelőtti neve Trinacria volt. Dél-Itáliát akkor Nagygörögországnak nevezték. Mindenesetre a székelyek nevébe belefér Szikélia, vagy Szicília neve, és az is igaz, hogy e neveket sem a latin, sem a görög nyelven nem lehet kiemelni, ellenben a magyar „szik” szóból, ahogyan a dunántúli ma is mondja a székelt, a szikelt és a Szikelia kiértelmezhető. Aki az őskori népek történetével sokat foglalkozott, az sok olyat el tud hinni és lehetségesnek tartani, amelynek az emberiség ősmúltjával kevesebbet foglalkozó írók élénken ellentmondanak. Aki sokat tud, nemcsak sokat tud megérteni, hanem sokat tud magának és másoknak is megmagyarázni.

(folytatjuk)

